

วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีที่ 24 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2567

JOURNAL OF
LIBERAL ARTS
THAMMASAT UNIVERSITY

E-ISSN 2672-9814

วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Journal of Liberal Arts, Thammasat University

ปีที่ 24 ฉบับที่ 3 (กันยายน - ธันวาคม 2567) Vol. 24 No. 3 (September - December 2024)

ISSN 2672-9814 (Online)

วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (Journal of Liberal Arts, Thammasat University) เป็นวารสารทางวิชาการที่มีกระบวนการประเมินคุณภาพบทความจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานั้นหรือสาขาที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย 3 คน ซึ่งผู้พิจารณาไม่ทราบชื่อผู้แต่ง และผู้แต่งไม่ทราบชื่อผู้พิจารณา (double blinded peer-reviews) จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ความรู้และผลการศึกษา การค้นคว้าใหม่ ๆ ทฤษฎี การวิจัย วิธีวิทยา และแนวคิดในสาขาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ได้แก่ ภาษา วรรณกรรม ภาษาศาสตร์ ปรัชญา การศึกษาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ บรรณารักษศาสตร์ จิตวิทยา มานุษยวิทยาและสังคมศาสตร์ เปิดรับบทความที่เขียนด้วยภาษาไทย ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ โดยอาจจะอยู่ในรูปแบบบทความวิชาการ บทความวิจัย บทความปริทัศน์ บทความวิจารณ์หนังสือ หรืองานแปลทางวิชาการ

วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กำหนดออกปีละ 3 ฉบับ คือ ฉบับแรกเดือนมกราคม - เมษายน ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม - สิงหาคม และฉบับที่ 3 เดือนกันยายน - ธันวาคม

Aim and Scope

The Journal of Liberal Arts, Thammasat University is a double blinded peer-reviews academic journal with the aims of promoting new research and findings as well as theory and methodology in the fields of social science and humanities include in language, literature, linguistics, philosophy, education, geography, history, information science, psychology, anthropology and sociology. It accepts articles in Thai, English or other languages in the forms of academic article, research article, review article, book review or translated academic publication.

The Journal is published three times a year: the first issue between January to April, the second between May to August, and third between September to December.

ติดต่อ (Contact):

<https://so03.tci-thaijo.org/index.php/liberalarts/index>

E-mail: journal@arts.tu.ac.th

โทรศัพท์/โทรสาร (Telephone/Fax): 0-2696-5649

ที่ปรึกษา

คณบดีคณะศิลปศาสตร์
รองคณบดีฝ่ายวิจัย คณะศิลปศาสตร์
ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ปราณี กุลละวณิชย์
ศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ชัย สายสิงห์
ศาสตราจารย์ ดร.ชเนศ อาภรณ์สุวรรณ
ศาสตราจารย์ ดร.วิษระ งามจิตระเจริญ
รองศาสตราจารย์ ดร.ดำรงค์ อดุลยฤทธิกุล

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยศิลปากร ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภินดา รัตนตั้งตระกูล

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์ ดร.สิริจิตต์ เดชอมรชัย
ศาสตราจารย์วรินทร์ วุจรงค์
รองศาสตราจารย์ ดร.ปกรณ์ ลิ้มปยุสนธิ์
รองศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ
รองศาสตราจารย์สีปาน ททรัพย์ทอง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรียันต์ ปานเล่ห์

กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

ศาสตราจารย์ ดร.กรกช อัดตวิริยะนุภาพ
ศาสตราจารย์ ดร.บุษบา กนกศิลป์ธรรม
รองศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ตัญคำภีร์
รองศาสตราจารย์ ดร.สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.งามทิพย์ วิมลเกษม

มหาวิทยาลัยศิลปากร ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยศิลปากร ประเทศไทย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
สถาบันดนตรีกัลยาณีวัฒนา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพัฒน์ กุ้เกียรติกุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาจรณ์ เชนฐสมัน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อโณทัย นิติน

ศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ เชวงกิจวัฒน์
ศาสตราจารย์ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์
รองศาสตราจารย์ ดร.วิศรุต พึ่งสุนทร
รองศาสตราจารย์ ดร.จรุณวรรณ กำธรเกียรติ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสาวณิต จุลวงศ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

คณะกรรมการดำเนินงาน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภินดา รัตนตั้งตระกูล

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อำนาจ ปักษาสุข

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุชิต ต๋วมณีจินดา

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

อาจารย์นิริมา เนื่องจำนงค์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

อาจารย์มนตรีตา โรจน์ทินกร

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

อาจารย์อานันท์ อุชชิน

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

พิธีสุนักษร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภินดา รัตนตั้งตระกูล

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

อาจารย์นิริมา เนื่องจำนงค์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

อาจารย์ ดร.Olga Zhilina

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

อาจารย์ Andreas Knoop

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

อาจารย์ Martin Perenchio

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

อาจารย์ Wang Lu

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

ฝ่ายเลขานุการ

นางสาวรัฐนันท์ วิจิตรกฤตพงศ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

** ข้อคิดเห็นใดๆ ที่ปรากฏในวารสารนี้ รวมถึงลิขสิทธิ์บทความของผู้เขียน คณะกรรมการบริหารจัดการวารสารศิลปศาสตร์ กองบรรณาธิการ ตลอดจนกรรมการกลั่นกรองประจำฉบับ ไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องกับข้อคิดเห็นเหล่านั้น **

Advisory board

Dean, Faculty of Liberal Arts,	Thammasat University, Thailand
Associate Dean for Research	Thammasat University, Thailand
Professor Emeritus Dr. Pranee Kullavanijaya	Chulalongkorn University, Thailand
Professor Dr. Sakchai Saisingha	Silpakorn University, Thailand
Professor Dr. Thanet Aphonsuwan	Thammasat University, Thailand
Professor Dr. Watchara Ngamjitcharoen	Thammasat University, Thailand
Associate Professor Dr. Dumrong Adunyarittigun	Thammasat University, Thailand

Editor

Assistant Professor Dr. Supinda Rattatangtrakoon	Thammasat University, Thailand
--	--------------------------------

Editorial Board

Professor Dr. Sirajit Dejamonchai	Bangkok, Thailand
Professor Warintorn Wuwongse	Bangkok, Thailand
Associate Professor Dr. Pakorn Limpanusorn	Bangkok, Thailand
Associate Professor Dr. Saksit Saengboon	Bangkok, Thailand
Associate Professor Seepann Supthong	Bangkok, Thailand
Assistant Professor Dr. Suriyan Panlay	Bangkok, Thailand
Professor Dr. Korakoch Attaviriyapap	Silpakorn University, Thailand
Professor Dr. Budsaba Kanoksilapatham	Silpakorn University, Thailand
Associate Professor Dr. Arunya Tuicomepee	Chulalongkorn University, Thailand
Associate Professor Dr. Sorabud Rungrojsuwan	Mae Fah Luang University, Thailand
Assistant Professor Dr. Ngamthip Wimolkasem	King Mongkut's University of Technology North Bangkok, Thailand
Assistant Professor Dr. Supath Kookiattikoon	Ubon Ratchathani University, Thailand
Professor Dr. Somkiat Chawengkijwanich	Thammasat University, Thailand
Professor Chusak Pattarakulvanit	Thammasat University, Thailand
Associate Professor Dr. Visarut Phungsoondara	Thammasat University, Thailand
Associate Professor Dr. Daroonwan Kamthonkiat	Thammasat University, Thailand
Assistant Professor Dr. Saowanit Chunlawong	Thammasat University, Thailand

Operating Committee

Assistant Professor Dr. Supinda Rattatangtrakoon	Thammasat University, Thailand
Assistant Professor Dr. Amnat Paksasuk	Thammasat University, Thailand
Assistant Professor Dr. Anuchit Toomaneejinda	Thammasat University, Thailand
Ms. Nithima Nuengjumnong	Thammasat University, Thailand
Ms. Monthita Rojtinnakorn	Thammasat University, Thailand
Mr. Anant Utchin	Thammasat University, Thailand

Proofreader

Assistant Professor Dr. Supinda Rattatangtrakoon	Thammasat University, Thailand
Ms. Nithima Nuengjumnong	Thammasat University, Thailand
Dr. Olga Zhilina	Thammasat University, Thailand
Mr. Andreas Knoop	Thammasat University, Thailand
Mr. Martin Perenchio	Thammasat University, Thailand
Ms. Wang Lu	Thammasat University, Thailand

Secretariat

Ms. Ratthanan Vijitkrittapong	Thammasat University, Thailand
-------------------------------	--------------------------------

** The views and opinions expressed in the articles appearing in this journal, including their copyrights, are those of the respective contributors and do not necessarily reflect the views and opinions of the advisory board, the editorial board and the reviewers of the journal. Any legal responsibilities or liability for any errors or omissions that may be made lie solely with the authors and contributors. **

วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Journal of Liberal Arts, Thammasat University

ปีที่ 24 ฉบับที่ 3

Vol. 24 No. 3

(กันยายน - ธันวาคม 2567)

(September - December 2024)

สารบัญ

บทความวิจัย (Research Articles)

สารัตถะในนวนิยายเรื่อง “บักก็บ่าวะ”
<i>Truong Thi Hang</i>	1
สถานภาพงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อัจฉริยะของมหาวิทยาลัยเอกชน
ในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565
<i>พระปลัดสถาพร นุ่มเป้า</i>	33
ทัศนะเรื่องประชาธิปไตยในวรรณกรรมนิราศ พ.ศ. 2475 - พ.ศ. 2567
<i>สุภาพร พลายเล็ก</i>	52
การศึกษาทวิวิธีการแปลคำเสียดสีในวรรณกรรมเรื่อง อิท สำนวนแปล
ของโสภณา เชาว์วิวัฒน์กุล
<i>ศัลยา บริสุทธิบัณฑิต</i>	85
การแปลคำทางวัฒนธรรมจากภาษาสเปนเป็นภาษาไทยในนวนิยายเม็กซิกัน
เรื่อง “เปโตร ปาราโม”
<i>ชนัญญา สิรินิตย์</i>	115
กวีนิพนธ์ไทยในยุคสังคมนิยม พ.ศ. 2531-2560
<i>เสาวณิต จุลวงศ์</i>	147
แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวชาติพันธุ์อย่างยั่งยืน
<i>เกียรติศักดิ์ บังเพลิง</i>	179

<p>พุทธธรรมในหนังสือเรียนวรรณคดีวิภังค์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อภิรักษ์ นามวิชา และ ดนัย ปรีชาเพิ่มประสิทธิ์</p>	206
<p>ปัญหาของท่านคือนโยบายของเรา : มূলบทในนโยบายหาเสียงของพรรคการเมือง ในการเลือกตั้งทั่วไป พ.ศ. 2566 ธรรมวัฒน์ พัฒนาสุทธินนท์</p>	235
<p>การใส่รหัสและการถอดรหัสสุดมการณของตัวบทเฟคนิวส์และตัวบท ของผู้รับสารเฟคนิวส์ในสื่อสังคมออนไลน์ พิลาสินี วงษ์หนูช และ เพ็ญจันทร์ ประดับมุข เซอร์เรอร์</p>	266
<p>ภาพตัวแทนผู้สูงอายุที่สื่อผ่านกลวิธีทางภาษาในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา ธีระ บุษบกแก้ว และ สุธิตรา แซ่ลิ้ม</p>	288
<p>การกล่าวออกตัวในภาษาไทย : เครื่องมือลดการคุกคามหน้าหรือวัจนกรรมตรง? อนุชิต ตุ่มณีจินดา และ อำนาจ ปักษาสุข</p>	319
<p>“โสดเป็นเรื่องน่าเศร้า” : กลวิธีทางภาษาและนัยแฝงจากมุกตลกออนไลน์ไทย อรวิ บุญนาค</p>	350
<p>ศาสตร์และศิลป์ของกลยุทธ์ในการใช้สื่อเพื่อจัดการภาวะวิกฤตทางสังคมไทย ศิริบุรณ์ ฌ์ฐพันธ์ ชลวิทย์ เจียรจิตต์ และ พงษ์ศักดิ์ ศุภเศรษฐศิริ</p>	380
<p>การเชื่อมโยงความประเทภไวยากรณ์ในข่าวออนไลน์ภาษาสเปน สรลธิชา บุญญเศรษฐ์</p>	407
<p>สภาพการจ้างงานและมุมมองต่อความคุ้มค่าในการไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่น ของแรงงานไทย เวณิกา สุบุญเดชา สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข และ วรินทร์ ววงค์</p>	434
<p>การศึกษาการรับรู้และความคาดหวังของประชาชนต่อการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ กรณีศึกษา เมืองอัจฉริยะย่านพระราม 4 และสามย่านสมาร์ทซิตี ณิชา ธนาวณิชกุล แก้วนิมิตร์ รุ่งเจริญกิจ และ เพชรพีไล ลัทธิพันธ์</p>	459
<p>การเรียนรู้เชิงบูรณาการทางสังคมศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะนักคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดพลังอำนาจอ่อนทางวัฒนธรรม วรินทร์ สิริพงษ์ณภัทร กฤตพร ยะบุญทา และ ชญานิตย์ ยิ้มสวัสดิ์</p>	489

อิทธิพลของภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มชาติพันธุ์อ่าข่า ระดับประถมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดเชียงราย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 3 รุ่งวิมล รุ่งโรจน์สุวรรณ และ ชนิตา พงศ์นภารักษ์	515
Reading Eco-crisis Poems in the Face of Environmental Crises in Reality: A Case Study <i>Phacharawan Boonpromkul</i>	545
Achieving Sustainable Sport Tourism Management in Buriram, Thailand: Insights from GSTC and McKinsey 7S Frameworks <i>Peeranthorn Puacharoen and Linjong Pocharee</i>	574
泰国刑事诉讼法律术语汉译策略探析: 以《泰国法院官方中文使用指南 (刑事案件)》第 1 册为例 <i>Yao Zumin and Kanokporn Numtong</i>	600
对外汉语写作中的教师书面反馈初探——基于泰国国立法政大学的研究 <i>Lu Wang and Xiaoman Yang</i>	628
<i>Употребление лексики и лексических выразительных средств в речи российских политических деятелей для отражения отношений России и стран АСЕАН</i> <i>Nicha Baicharoen</i>	650
บทความวิชาการ (Academic Articles)	
ความขัดแย้งในกิจการทำไม้สักของประเทศไทยในระหว่างสงครามมหาเอเชียบูรพา รณวีร์ หิรัญสิ	670
The Two-tiered Mind Model as a Theoretical Concept for Developing a Meta- theory of the Psyche <i>Pummarat Ridthikerd</i>	700

สถานภาพงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 พระปลัดสภาพร ปุ่มเป้า*

วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประเทศไทย

Status of Research on Thai Literature Learning Management of Private Universities in Thailand from AD 2012-2022

Phrapalad Sathaporn Poompao*

Buddhachinaraj Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

Article Info

Research Article

Article History:

Received 24 May 2024

Revised 1 July 2024

Accepted 4 July 2024

คำสำคัญ

สถานภาพงานวิจัย
การจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทย
มหาวิทยาลัยเอกชน

* Corresponding author

E-mail address:

sathaporn@mcu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 จาก 3 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต งานวิจัยจำนวนทั้งหมด 11 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และดุขฎินิพนธ์ ฉบับเต็ม สืบค้นจากฐานข้อมูลงานวิจัย (ThaiLIS) กำหนดประเด็นในการศึกษาไว้ 6 ประเด็น วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ นำเสนอข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า 1) มหาวิทยาลัยรังสิต ทำการวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทยมากที่สุด จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45.45 2) วัตถุประสงค์ของการวิจัยส่วนใหญ่เพื่อศึกษาความพึงพอใจ จำนวน 8 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 24.24 3) ผู้วิจัยส่วนใหญ่กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการทดลองเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 27.27 4) นวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นวัตกรรมด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน จำนวน 8 นวัตกรรม คิดเป็นร้อยละ 72.72 และด้านสื่อเทคโนโลยีทางการศึกษา จำนวน 3 นวัตกรรม คิดเป็นร้อยละ 27.27 5) เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นวรรณคดีไทยตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 73.7 และ 6) มหาวิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่เผยแพร่งานวิจัยอย่างต่อเนื่องในช่วง พ.ศ. 2558-2564 โดยมีงานวิจัยมากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 5 เรื่อง และมีแนวโน้มการวิจัยเป็นไปในทิศทางที่เพิ่มมากขึ้น

Keywords:

researches status,
Thai literature learning
management,
Private Universities

Abstract

This article aims to study the status of research on Thai literature learning management of private universities in Thailand from AD 2012-2022 from 3 institutions including Rangsit University, North Bangkok University, and Dhurakij Pundit University. A total of 11 research studies, including theses, dissertations, and dissertations full version, were searched from the research database (ThaiLIS). Six issues were identified in the study. Data were analyzed using basic statistics focusing on frequencies and percentages. The data were presented in a descriptive analysis. The results of the study found that: 1) Rangsit University conducted the most research on Thai literature learning management with 5 items, accounting for 45.45 percent; 2) the purpose of most research was to study satisfaction with 8 items, accounting for 24.24 percent; 3) most of the researchers determined the population and sample in the experiment to be 5th grade students, accounting for 27.27 percent; 4) innovations used in the research included innovations in teaching and learning methods with 8 innovations, accounting for 72.72 percent and in educational media technology with 3 innovations, accounting for 27.27 percent; 5) the content used in the research was Thai literature according to the curriculum of the Ministry of Education with 14 stories, accounting for 73.7 percent; and 6) most private universities published research continuously during AD 2015-2021, with the most research from Rangsit University with 5 research studies, and there is a trend of increasing research.

1. บทนำ

วรรณคดี คือผลงานสร้างสรรค์อย่างหนึ่งของมนุษย์ที่บันทึกเรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์โดยใช้ภาษาเป็นสื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด จินตนาการและอารมณ์ของผู้ประพันธ์ออกมาอย่างงดงาม (กุสุมา รัชมณี, 2556, น. 15-17) นอกจากนี้ วรรณคดียังมีคุณค่าทางด้านสังคม อารมณ์ คติคำสอน และคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ หรืออาจกล่าวได้ว่า วรรณคดีเป็นตั้งทรัพย์สินทางปัญญา ตกทอดเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติที่บรรพบุรุษได้ทุ่มเทสร้างสรรค์ขึ้นด้วยอัจฉริยภาพที่ยอมได้ (ภาสกร เกิดอ่อน และคณะ, 2554, น. 7) ดังนั้น วรรณคดีจึงเป็นงานที่มีคุณค่าหลายประการ เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จ

ด้วยคุณค่าและความสำคัญของวรรณคดีไทย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวรรณคดีไทยทุกระดับชั้น โดยได้บรรจุไว้ในสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ว่า “เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 3) การจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทยได้ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง และได้พัฒนาหลักสูตรการเรียนสอนวรรณคดีไทยให้เข้ากับยุคสมัย โดยในปัจจุบันมุ่งเน้นให้มีความสอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้ตรงตามสภาพบริบทสังคมการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เปลี่ยนแปลงไป บทบาทของครูมีหน้าที่แนะนำ ส่งเสริมสนับสนุน อำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ โดยใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับบริบท เนื้อหาที่เรียน และส่งเสริมกระบวนการคิด ตลอดจนบูรณาการเนื้อหาของวรรณคดีกับวิชาความรู้อื่น ๆ (จิรวรรณ สรบุญทอง, 2563, น. 30) ครูผู้สอนจึงต้องตระหนักและหาวิธีการเพื่อออกแบบการจัดการเรียนรู้วรรณคดีให้ตรงจุดและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน

อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนรู้วรรณคดีก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยปัญหาที่พบคือ ปัญหาด้านผู้เรียน ครูผู้สอน และสื่อประกอบการเรียนรู้ ปัญหาด้านผู้เรียนเกิดจากความไม่ชอบเรียนวรรณคดีเพราะมีเนื้อหามาก เนื้อเรื่องไม่น่าสนใจ เนื้อเรื่องยาว คำศัพท์ยาก และเป็นเรื่องไกลตัว ส่วนปัญหาด้านครูผู้สอน เกิดจากขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาและขาดเทคนิคการสอนที่น่าสนใจ มักจะเน้นบรรยายและการอ่านเนื้อเรื่องตามบทเรียน และปัญหาด้านสื่อประกอบการเรียนรู้ เกิดจากอุปกรณ์เทคโนโลยีภายในบางห้องเรียนยังไม่พร้อมทั้งที่ควร อีกทั้งสื่ออื่น ๆ ยังขาดความน่าสนใจและไม่สร้างความสนใจผู้เรียน (ไอรดา ภูเทศ, 2564, น. 2) ปัญหาหลายประการของการจัดการเรียนรู้วรรณคดีทั้งผู้สอนและผู้เรียนที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ หากไม่ได้รับการแก้ไขย่อมทำให้ผู้เรียนมีเจตคติเชิงลบต่อการเรียนวรรณคดีไทยในท้ายที่สุด

ดังนั้น ปัญหาของการจัดการเรียนรู้อบรมครูไทยข้างต้น เป็นปัญหาที่นักวิชาการศึกษา และครูผู้สอนได้พยายามศึกษาหาวิธีต่าง ๆ เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาผ่านกระบวนการวิจัย ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้อบรมครูไทยที่หลากหลายมากขึ้น ดังนั้น การศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อบรมครูไทยจึงมีความจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้เห็นภาพของการพัฒนาการจัดการเรียนรู้อบรมครูไทย ที่ช่วยแก้ไขปัญหาและส่งเสริมทักษะของผู้เรียน จากการศึกษาพบว่า ในปัจจุบันมีงานวิจัยและบทความทางวิชาการ ที่ได้ศึกษาสถานภาพการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้อบรมครูไทย ได้แก่ บทความวิจัยของโยธิน ไกรสร และคณะ (2566) ได้ศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนนอกรวมครูไทย ช่วงปี พ.ศ. 2535-2544 จากงานวิจัย 30 เรื่อง จากมหาวิทยาลัย 7 แห่ง ซึ่งงานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษางานวิจัยของมหาวิทยาลัยเอกชน งานวิจัยของทรภพ ขุนมธุรส และคณะ (2563) ได้สังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทย ระดับบัณฑิตศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2546-2561 จากงานวิจัย 285 เรื่อง จากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง ซึ่งงานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษางานวิจัยของมหาวิทยาลัยเอกชนเช่นเดียวกัน และบทความปริทัศน์ของอรุโณทัย อินทนิล และคณะ (2565) ได้ศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนนอกรวมครูไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2564 จากงานวิจัย 40 เรื่อง จากมหาวิทยาลัย 17 แห่ง โดยผู้ศึกษาได้นำงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเอกชนมาใช้ในการศึกษาเพียง 5 เรื่อง ดังนั้น จะเห็นได้ว่าช่วงระยะเวลาตั้งแต่ พ.ศ. 2546-2565 เป็นต้นมา ได้มีการศึกษางานวิจัยของมหาวิทยาลัยเอกชนเพียงส่วนหนึ่ง จำนวน 5 เรื่อง เท่านั้น โดยเป็นงานวิจัยที่ผลิตในช่วงระยะเวลา พ.ศ. 2555-2564 จากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจและรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อบรมครูไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชน ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 พบว่ามีจำนวนงานวิจัยทั้งหมด 11 เรื่อง จากข้อมูลที่ปรากฏ แสดงให้เห็นว่ายังมีงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเอกชนจำนวนอีกหลายเรื่องที่ยังไม่ได้รับการนำมาศึกษาตามจำนวนทั้งหมดที่มีอยู่จริง

จากความสำคัญและการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว พบว่า ในปัจจุบันยังไม่มี การศึกษางานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อบรมครูไทยของมหาวิทยาลัยเอกชน ทั้งนี้เนื่องด้วย เหตุผลหลายประการ เช่น จำนวนหลักสูตรสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยรัฐมีมากกว่ามหาวิทยาลัย เอกชน จำนวนงานวิจัยเฉพาะด้านการจัดการเรียนรู้อบรมครูไทยของมหาวิทยาลัยเอกชน มีน้อยกว่ามหาวิทยาลัยรัฐ ความนิยมในการเลือกเข้าเรียนของมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีชื่อเสียง ไม่ได้รับการยอมรับเท่ากับมหาวิทยาลัยรัฐ เป็นต้น สอดคล้องกับ ชีรภัทร คำทัง และคณะ (2563, น. 91-92) ได้กล่าวว่า การศึกษาสถานภาพงานวิจัยทางด้านภาษาไทยในประเด็นอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่น่าสนใจ เช่น ศึกษางานวิจัยทางวรรณคดีไทย เป็นต้น ซึ่งอาจแบ่งตามกลุ่มมหาวิทยาลัย หรือแบ่งตามภูมิภาค เพื่อให้เห็นสถานภาพการวิจัยในแต่ละด้านของสาขาวิชาและแต่ละพื้นที่

ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงสนใจรวบรวมข้อมูลงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ในประเทศไทย โดยมุ่งศึกษาเฉพาะงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย เพื่อให้เห็นภาพรวมของการทำวิจัยในประเด็นต่าง ๆ อีกประการสนใจศึกษาแนวโน้มของการทำวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยว่าเป็นไปในทิศทางใด

2. วัตถุประสงค์การศึกษา

เพื่อศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565

3. ผลการศึกษา

การศึกษสถานภาพงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 พบว่า มีงานวิจัย จำนวนทั้งหมด 11 เรื่อง โดยผู้ศึกษา สืบค้นจากฐานข้อมูลงานวิจัย (ThaiLIS) ทั้งวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และดุษฎีนิพนธ์ ฉบับเต็ม ซึ่งเป็นงานวิจัยเพื่อขอรับปริญญาโท และปริญญาเอกของนิสิตนักศึกษาเท่านั้น มหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยที่ผลิตผลงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์จาก 3 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ โดยกำหนดประเด็นในการศึกษาไว้ 6 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) ข้อมูลของมหาวิทยาลัย หลักสูตร และจำนวนงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ 2) การกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย 3) การกำหนดเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 4) นวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย 5) เนื้อหาวรรณคดีที่ใช้ในการวิจัย และ 6) แนวโน้มการทำวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ จากนั้นทำการวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏและนำเสนอข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์ โดยมีผลการศึกษา ดังนี้

3.1 ข้อมูลของมหาวิทยาลัย หลักสูตร และจำนวนงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์

จากการศึกษางานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 โดยศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของหลักสูตร แต่ละมหาวิทยาลัย ผลปรากฏตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1

ข้อมูลพื้นฐานมหาวิทยาลัย หลักสูตร และจำนวนงานวิจัย

ชื่อมหาวิทยาลัย	ชื่อหลักสูตร/สาขาวิชา	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
มหาวิทยาลัยรังสิต	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์	1	9.09
	ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	4	36.36
มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ	ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	2	18.18
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	3	27.27
	ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	1	9.09
รวม		11	100

จากตารางที่ 1 พบว่า มหาวิทยาลัยรังสิต มีการผลิตงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ วรรณคดีไทยมากที่สุด โดยพบจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ งานวิจัยของหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 และงานวิจัยของหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 36.36 รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พบงานวิจัยจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ งานวิจัยของหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 27.27 และงานวิจัยของหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ พบงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.18 ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ที่มีจำนวนทั้งหมด 42 แห่ง จากระบบฐานข้อมูลเมื่อ พ.ศ. 2565 (สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม, 2566) พบว่า มหาวิทยาลัยเอกชนเพียงจำนวน 3 แห่งเท่านั้น ที่มีงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทย จำนวน 11 เรื่อง สะท้อนให้เห็นว่าในช่วง พ.ศ. 2555-2565 รวมระยะเวลา 10 ปี มหาวิทยาลัยเอกชนมีงานวิจัยดังกล่าวจำนวนน้อยมาก สอดคล้องกับข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้นำเสนอข้อมูลสถิติของหลักสูตรมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2560 ที่มีทั้งหมดจำนวน 9,333 หลักสูตร โดยเฉพาะข้อมูลของมหาวิทยาลัยเอกชน พบว่า มีสถาบันจำนวน 44 แห่ง มีนักศึกษาจำนวน 247,041 คน และมีหลักสูตรจำนวน 1,363 หลักสูตร โดยหลักสูตรที่มีการเปิดสอนมากที่สุดคือ หลักสูตร

ทางสังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ และธุรกิจ ร้อยละ 44.17 รองลงมาคือ หลักสูตรทางมนุษยศาสตร์ และศิลปะ ร้อยละ 16.29 หลักสูตรทางวิศวกรรมศาสตร์ การผลิต และก่อสร้าง ร้อยละ 11.81 หลักสูตรทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และการประมวลผล ร้อยละ 10.05 หลักสูตรทางการบริการ ร้อยละ 5.87 หลักสูตรทางสุขภาพ และสวัสดิการ ร้อยละ 5.36 และหลักสูตรที่มีการเปิดสอน น้อยที่สุดคือ หลักสูตรทางศึกษาศาสตร์และการฝึกหัดครู ร้อยละ 4.92 (ThaiPublica, 2018) จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นชัดเจนว่า มหาวิทยาลัยเอกชนมีหลักสูตรที่เปิดสอนทางด้านศึกษาศาสตร์จำนวนน้อยที่สุด จำนวนการผลิตผลงานวิจัยจึงมีน้อยตามลงมาด้วย ดังนั้น การศึกษางานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อัจฉริยะในประเทศไทย ทั้ง 11 เรื่อง ในช่วง พ.ศ. 2555-2565 จะเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญและเกิดประโยชน์อย่างยิ่งที่ได้นำมาศึกษา นอกจากจะแสดงให้เห็นถึงลักษณะและรายละเอียดต่าง ๆ ของงานวิจัยในสังกัดมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีความแตกต่าง กับมหาวิทยาลัยในสังกัดอื่น ๆ และจะเป็นงานวิจัยที่มีส่วนสำคัญในการพัฒนาสร้างสรรค์ นวัตกรรมจัดการเรียนรู้อัจฉริยะในประเทศไทยให้มีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น

3.2 การกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จากการศึกษาการกำหนดวัตถุประสงค์ของงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อัจฉริยะในประเทศไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 พบว่า ผู้วิจัยมีการตั้งวัตถุประสงค์ ของการวิจัยหลายลักษณะ ผลปรากฏตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2

การกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย	จำนวนข้อ	ร้อยละ
1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพ	1	3.03
2. เพื่อพัฒนารูปแบบ/ชุดกิจกรรม/การคิดวิเคราะห์	3	33.33
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ/ทักษะ/การคิดวิเคราะห์	7	21.21
4. เพื่อทดสอบทักษะ/ส่งเสริมการคิด	2	6.06
5. เพื่อทดลองการสอน	1	3.03
6. เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไข	1	3.03
7. เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้/ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ	6	18.18
8. เพื่อศึกษาความพึงพอใจ	8	24.24
9. เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบ	1	3.03
10. เพื่อศึกษาพัฒนาการพฤติกรรมกลุ่ม	2	6.06
11. เพื่อสังเกตการมีส่วนร่วม	1	3.03
รวม	33	100

หมายเหตุ. งานวิจัย 1 เรื่อง ตั้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 2 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาความพึงพอใจมากที่สุด จำนวน 8 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 24.24 รองลงมาคือ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ/ทักษะ/การคิดวิเคราะห์ จำนวน 7 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 21.21 รองลงมาคือ เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้/ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ จำนวน 6 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 18.18 รองลงมาคือ เพื่อพัฒนารูปแบบ/ชุดกิจกรรม/การคิดวิเคราะห์ จำนวน 3 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือ เพื่อทดสอบทักษะ/ส่งเสริมการคิด จำนวน 2 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 6.06 เพื่อศึกษาพัฒนาการพฤติกรรมกลุ่ม จำนวน 2 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 6.06 รองลงมาคือ เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพ จำนวน 1 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 3.03 เพื่อทดลองการสอน จำนวน 1 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 3.03 เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไข จำนวน 1 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 3.03 เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบ จำนวน 1 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 3.03 เพื่อสังเกตการมีส่วนร่วม จำนวน 1 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 3.03 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจากจำนวนข้อของการกำหนดวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยส่วนใหญ่ได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนเป็นลำดับแรก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542, น. 775, 793) ได้ให้ความหมายคำว่า พอใจ หมายถึง สมใจ ชอบใจ และคำว่า พึงใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ สอดคล้องกับ จินตนา มั่นคง (2560, น. 56) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทศนคติเชิงบวกที่มีต่อองค์ประกอบของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยสามารถตอบสนองต่อความสำเร็จความคาดหวังของบุคคลได้ ทั้งนี้ความพึงพอใจไม่เป็นเรื่องนามธรรม ไม่สามารถสังเกตได้ด้วยตา ต้องมีสิ่งเร้าให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา ดังนั้น การนำนวัตกรรมหรือรูปแบบการสอนต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อนำไปใช้ทดลองกับผู้เรียน นอกจากจะช่วยพัฒนาผลการเรียนรู้หรือทักษะของผู้เรียนแล้ว ผู้วิจัยยังจำเป็นต้องศึกษาความรู้สึ ทศนคติ ความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วรรณคดีไทย เพื่อแสดงให้เห็นว่า นวัตกรรมที่ผู้วิจัยนำมาใช้ ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับใดและมีความคิดเห็นเป็นอย่างไร ดังเช่นงานวิจัยของสุชาดา ปิติพร (2558) ได้ศึกษาการพัฒนาการคิดวิเคราะห์ในวิชาภาษาไทย (สาระที่ 5 วรรณคดีวรรณกรรม) โดยใช้กระบวนการกลุ่ม โดยงานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในข้อที่ 4 คือ เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่ม เมื่อผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้นวัตกรรมที่สร้างขึ้นกับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยด้านความพึงพอใจที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านบรรยากาศการเรียน รองลงมาคือ ด้านกิจกรรมการเรียน และลำดับสุดท้ายคือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจในการเรียน จึงทำให้ผลการสำรวจความพึงพอใจออกมาในทางที่ดี แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวรรณคดีไทย

3.3 การกำหนดเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 พบว่า ผู้วิจัยได้เลือกนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งหมด ผลปรากฏตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 3

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ระดับชั้นของนักเรียนที่ทดลอง	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	1	9.09
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	4	36.36
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	1	9.09
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	3	27.27
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	3	27.27
รวม	11	100

จากตารางที่ 3 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ผู้วิจัยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการทดลองเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ออนไลน์ เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มากที่สุด จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 36.36 รองลงมาคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 27.27 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 27.27 รองลงมาคือ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย (ช่วงชั้นที่ 2) และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ช่วงชั้นที่ 3) ทั้งนี้มีความสอดคล้องกับการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม เมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับช่วงชั้น ต้องมีคุณลักษณะ คือ

1. เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้านร้องเพลงพื้นบ้านของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงและท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้
2. เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้เรียนสรุปเนื้อหาจากวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน วิเคราะห์ตัวละครสำคัญวิถีชีวิตไทย และคุณค่าที่ได้รับจากวรรณคดี วรรณกรรมและบทอาขยาน พร้อมทั้งสรุปความรู้ ข้อคิดเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ว่า มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึก ในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาคือ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 4-6)

3.4 นวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษานวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 พบว่า มีนวัตกรรมจำนวน 11 รายการ ผลปรากฏตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 4

นวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย

นวัตกรรมที่ปรากฏในงานวิจัย	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
1. สื่อประสม	1	9.09
2. ชุดกิจกรรมการอ่าน	1	9.09
3. กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์	1	9.09
4. กระบวนการกลุ่ม	1	9.09
5. สื่อมัลติมีเดีย	1	9.09
6. เกม KAHOOT	1	9.09
9. เทคนิค SQ4R	1	9.09
10. การใช้ สู่ จี ภูเก็ต	1	9.09
11. รูปแบบการสอนวรรณคดีไทยเชิงผลิตภาพ	1	9.09
12. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแบบ STAD	1	9.09
13. เทคนิคการคิดเป็นภาพ	1	9.09
รวม	11	100

จากตารางที่ 4 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ผู้วิจัยใช้นวัตกรรมในการวิจัยหลากหลาย โดยพบจำนวนทั้งสิ้น 11 รายการ ได้แก่ สื่อประสม จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 ชุดกิจกรรมการอ่าน จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 กระบวนการกลุ่ม จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 สื่อมัลติมีเดีย จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 เกม KAHOOT จำนวน

1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 เทคนิค SQ4R จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 การใช้ สุ จิ ปุ ลิ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 รูปแบบการสอนวรรณคดีไทยเชิงผลิตภาพ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแบบ STAD จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 และเทคนิคการคิดเป็นภาพ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09

นวัตกรรมที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในงานวิจัยทั้ง 11 เรื่อง แสดงให้เห็นว่าผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนานวัตกรรมเพื่อใช้พัฒนาผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ดังที่ ทิศนา ขมมณี (2560, น. 418) ได้กล่าวว่า นวัตกรรมหรือนวัตกรรม หมายถึง “การทำขึ้นใหม่” หรือ “สิ่งที่ทำขึ้นใหม่” ซึ่งได้แก่ แนวคิด แนวทาง ระบบ รูปแบบ วิธีการ กระบวนการ สื่อ และเทคนิคต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ซึ่งได้รับการคิดค้นและจัดทำขึ้นใหม่ เพื่อช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ทางการศึกษา และมนสิข สิทธิสมบูรณ์ (2550) ได้แบ่งประเภทของนวัตกรรมทางการศึกษาที่สอดคล้องกันโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร เช่น การจัดหลักสูตรแบบบูรณาการ หลักสูตรการศึกษาแบบเบ็ดเสร็จ การจัดหลักสูตรให้ผู้เรียนได้เรียนตามลำดับขั้นจนบรรลุเป้าหมาย หลักสูตรกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน หลักสูตรท้องถิ่น เป็นต้น

2. ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน เช่น การสอนแบบโมดูล การสอนแบบจุลภาค การสอนซ่อมเสริม การให้เพื่อนสอนเพื่อน การสอนแบบบูรณาการ การสอนด้วยรูปแบบชิปป่า เป็นต้น

3. ด้านสื่อการสอนและเทคโนโลยีทางการศึกษา เช่น การใช้บทเรียนสำเร็จรูป โปรแกรมการใช้เครื่องช่วยสอน การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เกม คู่มือการทำงานกลุ่ม ชุดเสริมความรู้ แบบฝึกทักษะต่าง ๆ เป็นต้น

4. ด้านการวัดและการประเมินผล เช่น การสร้างแบบวัดต่าง ๆ การวัดผลแบบอิงกลุ่ม และการวัดแบบอิงเกณฑ์ การประเมินผลระหว่างเรียนและหลังเรียน เป็นต้น

5. ด้านการบริหารการศึกษา เช่น การจัดทำการศึกษาแบบเปิด การจัดการศึกษาแนวมนุษยนิยม การจัดตารางสอนแบบยืดหยุ่น การบริหารเชิงบูรณาการ การบริหารโดยใช้โรงเรียน บ้าน วัด ชุมชน และสถานประกอบการเป็นฐาน เป็นต้น

ดังนั้น นวัตกรรมที่ใช้ในงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัย เอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 จำนวน 11 เรื่อง สามารถจำแนกนวัตกรรมที่ใช้ได้ทั้งหมด 2 ประเภท คือ 1) ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน จำนวน 8 นวัตกรรม ได้แก่ ชุดกิจกรรมการอ่าน กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กระบวนการกลุ่ม เทคนิค SQ4R การใช้ สุ จิ ปุ ลิ รูปแบบการสอนวรรณคดีไทยเชิงผลิตภาพ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแบบ STAD และเทคนิคการคิดเป็นภาพ 2) ด้านสื่อการสอนและเทคโนโลยีทางการศึกษา จำนวน 3 นวัตกรรม ได้แก่ สื่อประสม สื่อมัลติมีเดีย และเกม KAHOOT เมื่อพิจารณาจากข้อมูลดังกล่าว

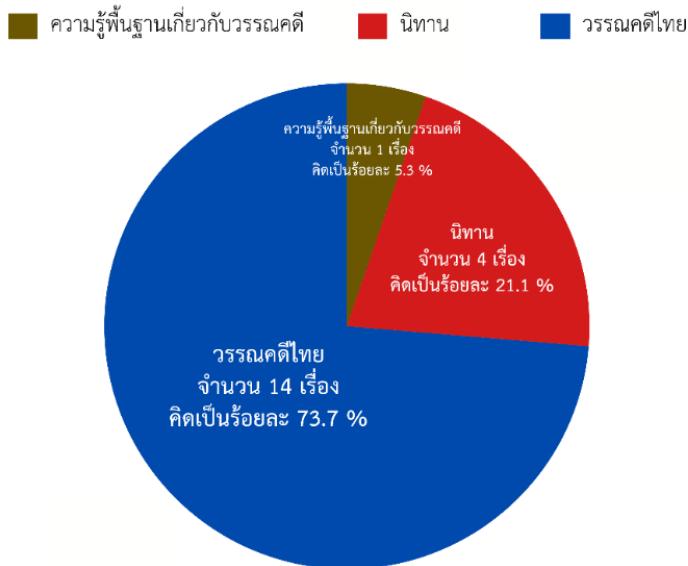
จะเห็นได้ชัดเจนนว่านวัตกรรมการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทยของมหาวิทยาลัยเอกชนเป็นนวัตกรรมด้านวิธีการจัดการเรียนการสอนมากที่สุด ดังที่ วัชรพล วิบูลยศรีน (2557, น. 34) ได้กล่าวถึงวิธีการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ ต้องได้รับการวางแผนอย่างเป็นระบบ และต้องนำผู้เรียนแต่ละคนไปให้ถึงเป้าหมายโดยใช้ศักยภาพที่มีอยู่ในตนเอง พร้อมกับการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมทางกายภาพและสภาพสังคม ดังนั้น การออกแบบการเรียนการสอนจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

3.5 เนื้อหาวรรณคดีที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาเนื้อหาวรรณคดีที่ปรากฏในงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทยของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 พบว่า ผู้วิจัยใช้เนื้อหาแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวรรณคดี นิทาน และวรรณคดีไทย ดังแสดงในแผนภูมิภาพต่อไปนี้

แผนภูมิภาพที่ 1

เนื้อหาวรรณคดีไทยที่ปรากฏในงานวิจัย

จากแผนภูมิภาพที่ 1 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ผู้วิจัยนำเนื้อหาประเภทวรรณคดีไทยมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 73.7 ได้แก่ วรรณคดีเรื่อง ราชาริราช ตอนสมิงพระรามอาสา ราชาริราช ตอนกำเนิดมะกะโท บทละครนอก เรื่องสังข์ทอง ตอนกำเนิดพระสังข์ นิทานคำกลอนเรื่องพระอภัยมณี ตอนพระอภัยมณีหนี

นางผีเสื้อสมุทร เงาะป่า รามเกียรติ์ ตอนนารายณ์ปราบหนทก รามเกียรติ์ ตอนศึกไมยราพ ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์มัทรี ลิลิตตะเลงพ่าย บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา โคลนติดล้อ ตอนความนิยมเป็นเสมียน หัวใจชายหนุ่ม ภาพยนตร์เรื่องพระไชยสุริยา ภาพยนตร์เชมเครื่องควาหวาน ภาพยนตร์หอโคลงประพาสธารทองแดง และมหานิบาตชาดก รองลงมาคือ เนื้อหาประเภทนิทาน จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21.1 ได้แก่ นิทานเรื่อง กระเช้าสีดา เห็นช้างเท่าหมู ไกรทอง และรวมนิทานพื้นบ้าน รองลงมาคือ เนื้อหาประเภทความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวรรณคดี จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวรรณคดี คิดเป็นร้อยละ 5.3 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า เนื้อหาที่ถูกนำมาใช้ในการวิจัยมีจำนวนที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับเนื้อหาของวรรณคดีไทย ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวรรณคดี และนิทาน ทั้งนี้เนื่องจากเนื้อหาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวรรณคดี เป็นเพียงแค่การศึกษาเรียนรู้เชิงทฤษฎีเพื่อเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นก่อนที่จะนำไปสู่ขั้นของการศึกษาวิเคราะห์วรรณคดีตามแง่มุมต่าง ๆ จึงไม่ได้เป็นเรื่องที่เข้าใจยากจนเกินไป และในส่วนของนิทานที่ถูกนำมาใช้เป็นเนื้อหาในการวิจัยที่มีจำนวนน้อยเช่นเดียวกันนั้น อาจเป็นเพราะว่านิทานส่วนใหญ่มีลักษณะภาษาเป็นร้อยแก้ว เนื้อเรื่องไม่ได้มีความยาว หรือมีภาพประกอบสามารถทำความเข้าใจเนื้อเรื่องได้โดยง่าย ต่างจากเนื้อหาของวรรณคดีไทยที่ส่วนใหญ่มีกแต่งด้วยคำประพันธ์ประเภทร้อยกรองชนิดต่าง ๆ ซึ่งต้องอาศัยการตีความ แปลความ และวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์ที่ยาก ดังนั้น เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทย จึงเป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยส่วนใหญ่ต้องการศึกษา และนำมาพัฒนาเพื่อแก้ไขปัญหาของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

จากการศึกษาเนื้อหาของวรรณคดีไทยที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อเป็นเนื้อหาในการออกแบบและพัฒนานวัตกรรมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งนี้วรรณคดีส่วนใหญ่เป็นไปตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดวรรณคดีสำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) จากวรรณคดีไทยที่พบในงานวิจัยทั้ง 11 เรื่อง สามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีที่กำหนดให้เรียน และวรรณคดีที่เสนอให้เลือกเรียน ผลการจำแนกตามตารางดังนี้

ตารางที่ 5

วรรณคดีสำหรับจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ระดับช่วงชั้น	วรรณคดีที่กำหนดให้เรียน	วรรณคดีที่เสนอให้เลือกเรียน	จำนวน/ร้อยละ
ช่วงชั้นที่ 2 (ประถมศึกษาปีที่ 4-6)	1) ราชาริราช ตอนกำเนิด มะกะโท 2) บทละครนอกเรื่องสังข์ทอง 3) เงาะป่า 4) รามเกียรติ์ ตอนศึกไมยราพ	1) กระเช้าสีดา	5 (33.33)
ช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3)	1) กาพย์ห่อโคลงประพาส ธารทองแดง	1) ราชาริราช ตอนสมิงพระรามอาสา 2) นิทานคำกลอน เรื่องพระอภัยมณี ตอนพระอภัยมณีหนี นางผีเสื้อสมุทร 3) รามเกียรติ์ ตอนนารายณ์ปราบหนก 4) กาพย์เรื่องพระไชยสุริยา	5 (33.33)
ช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)	1) ร่ายยาวมหาเวสสันดร ชาดก กัณฑ์มัทรี 2) ลิลิตตะเลงพ่าย	1) บทละครพูดคำฉันท์ เรื่องมัทนะพาธา 2) โคลนติดล้อ ตอนความนิยมเป็นเสมียน 3) หัวใจชายหนุ่ม	5 (33.33)
รวม	7 (46.66)	8 (53.33)	15 (100)

จากตารางที่ 5 พบว่า เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่เป็นวรรณคดีที่เสนอให้เลือกเรียน จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมาเป็นวรรณคดีที่กำหนดให้เรียน จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 46.66 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาจากข้อมูลดังกล่าว จำนวนของวรรณคดีที่เสนอให้เลือกเรียนมีจำนวนมากกว่าวรรณคดีที่กำหนดให้เรียน ทั้งนี้ เนื่องจากกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้แต่ละช่วงชั้นได้เรียนวรรณคดีที่กำหนดรวม 6 เรื่อง โดยสามารถเลือกวรรณคดีเพิ่มเติมจากวรรณคดีที่กำหนดให้เรียนได้ปีละ 2 เรื่อง จึงทำให้ผู้วิจัยได้เลือกเรื่องวรรณคดีที่มีเนื้อหาหลากหลาย หรือเรื่องที่มีความเหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการ ยังได้กำหนดให้สามารถเลือกบทตอนใดตอนหนึ่งในกรณีที่วรรณคดีเรื่องนั้นเป็นเรื่องยาว จึงทำให้ครูผู้สอนได้มีอิสระในการเลือกบทที่มี

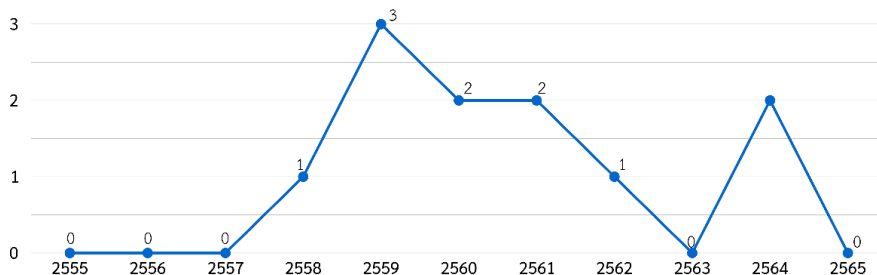
ความเหมาะสมตามศักยภาพของผู้เรียน เช่น สามารถเลือกเรื่องที่มีความสนุกสนาน หรือเรื่องที่
 ให้ข้อคิดคติคำสอน เป็นต้น ส่งผลให้ผู้วิจัยได้ออกแบบเนื้อหาและจัดกิจกรรมได้ง่าย ตรงตาม
 ความต้องการของผู้เรียน ดังเช่นงานวิจัยของอรุณสิทธิ์ บัวพันธ์ (2564) เรื่อง การใช้เทคนิค
 การคิดเป็นภาพเพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่องกาพย์ห่อโคลงประพาสธารทองแดง ของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้แบ่งจำนวนบทของเนื้อหารรรณคดีเรื่องกาพย์ห่อโคลงประพาส
 ธารทองแดง แบ่งเป็น 4 ตอน ได้แก่ 1) เรื่องต้นกำเนิดแห่งธารทองแดง 2) เรื่องเหล่าสรรพสัตว์
 แห่งพงไพร 3) เรื่องท่ามกลางหมู่แมกไม้ และ 4) เรื่องกลับคืนสู่พระนคร เพื่อให้การจัดกิจกรรม
 การเรียนรู้รรรณคดีที่มีเนื้อเรื่องยาว ผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อเรื่องไปที่ละตอน ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้
 รรรณคดีอย่างมีคุณค่า ดังนั้น การเลือกเนื้อหาของรรรณคดีที่ใช้ในการวิจัยจึงมีความสำคัญ
 เพราะจะช่วยให้ผู้วิจัยได้ออกแบบและพัฒนานวัตกรรมการจัดการเรียนรู้รรรณคดีไทยที่
 ตอบสนองต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

3.6 แนวโน้มการทำวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้รรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัย เอกชนในประเทศไทย

จากการศึกษางานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้รรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชน
 ในประเทศไทย จำนวน 11 เรื่อง พบว่า มีการเผยแพร่ผลงานวิจัยในช่วงปี พ.ศ. 2555-2565
 ดังแสดงในแผนภูมิภาพต่อไปนี้

แผนภูมิภาพที่ 2

แนวโน้มการทำวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้รรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย
 ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565

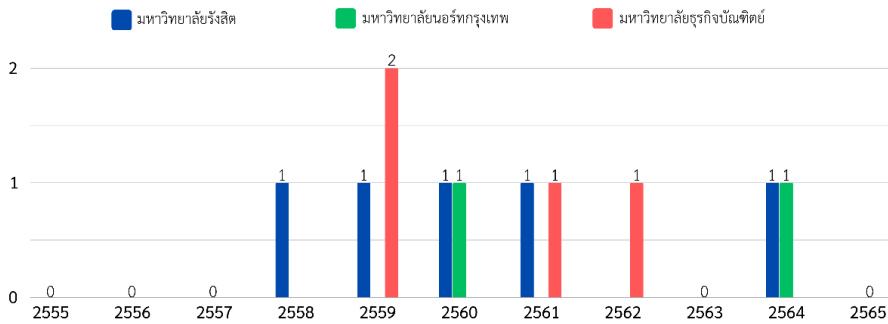
จากแผนภูมิภาพข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย
 ในภาพรวมมีการเผยแพร่ผลงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้รรรณคดีไทยอย่างต่อเนื่อง ในช่วง
 พ.ศ. 2558-2564 โดยได้เว้นการทำวิจัยไปในปี พ.ศ. 2563 รวมระยะเวลา 6 ปี ต่อเนื่องกัน
 เมื่อพิจารณาจากข้อมูลพบว่า ใน พ.ศ. 2559 มีการทำวิจัยในด้านนี้มากที่สุดถึงจำนวน 3 เรื่อง

และในช่วง พ.ศ. 2555-2557 ซึ่งเป็นช่วง 3 ปีแรก และใน พ.ศ. 2565 ซึ่งเป็นช่วง 1 ปีหลัง ไม่พบการทำวิจัยในด้านนี้

เมื่อทำการศึกษาเปรียบเทียบการทำงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ทั้ง 11 เรื่อง จาก 3 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผลปรากฏตามแผนภูมิภาพดังต่อไปนี้

แผนภูมิภาพที่ 3

เปรียบเทียบการทำวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อรรณคดีไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 จาก 3 สถาบัน

จากแผนภูมิภาพข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยรังสิต มีการทำวิจัยมากที่สุด จำนวน 5 เรื่อง เป็นเวลาต่อเนื่องกันในช่วง พ.ศ. 2558-2561 โดยเว้นไปในช่วง พ.ศ. 2562-2563 และได้มีการทำงานวิจัยอีก 1 เรื่อง ในปี พ.ศ. 2564 รองลงมาได้แก่ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยมีการทำวิจัยจำนวน 4 เรื่อง ในปี พ.ศ. 2559 และช่วง พ.ศ. 2561-2562 และสถาบันที่มีการทำวิจัยน้อยที่สุด ได้แก่ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ โดยมีการทำวิจัย จำนวน 2 เรื่อง ในปี พ.ศ. 2560 และปี พ.ศ. 2564 เมื่อพิจารณาข้อมูลโดยภาพรวม พบว่า มหาวิทยาลัยรังสิต มีแนวโน้มการทำวิจัยเป็นไปในทิศทางที่เพิ่มมากขึ้น

4. บทสรุป

การศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้อรรณคดีไทย จากมหาวิทยาลัย เอกชนในประเทศไทยทั้ง 3 สถาบัน ในช่วงปี พ.ศ. 2555-2565 งานวิจัยทั้งหมด 11 เรื่อง จากหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต และหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต งานวิจัยแต่ละเรื่อง ได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยที่หลากหลาย ได้แก่ เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนารูปแบบ/ชุดกิจกรรม/การคิดวิเคราะห์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ/

ทักษะ/การคิดวิเคราะห์ เพื่อทดสอบทักษะ/ส่งเสริมการคิด เพื่อทดลองการสอน เพื่อศึกษา ปัญหาและแนวทางแก้ไข เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้/ผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ เพื่อศึกษา ความพึงพอใจ เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบ เพื่อศึกษาพัฒนาการพฤติกรรมกลุ่ม และเพื่อสังเกตการมีส่วนร่วม ในส่วนของการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย เป็นนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ส่วนนวัตกรรม ที่ใช้ในการวิจัยเป็นนวัตกรรมที่มีความหลากหลาย ทั้งด้านวิธีการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ และสื่อเทคโนโลยีทางการศึกษา ในส่วนเนื้อหาการวิจัยเป็นวรรณคดีตามที่กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้เรียน และแนวโน้มการทำวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทยของมหาวิทยาลัยรังสิต มีทิศทางเพิ่มมากขึ้นมากกว่ามหาวิทยาลัยอื่นอีก 2 สถาบัน

สถานภาพงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทย ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในประเทศไทย พบว่า งานวิจัยทั้งหมดมีรูปแบบการวิจัยอยู่ 2 ลักษณะ คือ การวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) ซึ่งพบในงานวิจัยระดับปริญญาโท โดยผู้วิจัยมุ่งพัฒนาเครื่องมือ นวัตกรรมที่ได้สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับผู้เรียน เช่น แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ แบบวัด แบบสังเกต สื่อเทคโนโลยีทางการศึกษา เป็นต้น งานวิจัยอีกลักษณะที่พบคือ การวิจัยและ พัฒนา (Research & Development) ซึ่งพบในงานวิจัยระดับปริญญาเอก โดยผู้วิจัยได้สร้าง และพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนขึ้นมาใหม่ผ่านการศึกษาองค์ความรู้ สภาพปัญหา และ ความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้ เพื่อประเมินผลและปรับปรุงรูปแบบให้สมบูรณ์ ทั้งนี้ งานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้ วรรณคดีไทยของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทยทั้งหมด ผู้วิจัยส่วนใหญ่ทำหน้าที่เป็นครู อาจารย์ หรือนักวิชาการทางการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น งานวิจัยจึงมุ่งเน้นไปที่การสร้างและ พัฒนานวัตกรรม วิธีการสอน สื่อเทคโนโลยี รูปแบบการเรียนการสอน เพื่อแก้ไขปัญหาและ พัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในการเรียนวรรณคดีไทยให้ถึงเป้าหมายสูงสุด

เอกสารอ้างอิง/References

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*.
ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กุสุมา รักษาภรณ์. (2556). *วรรณสารวิจัย*. แม่คำผาง.
- จินตนา มั่นคง. (2560). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R ร่วมกับเทคนิคแผนผังความคิด เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* [สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาดุษฎีบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- จิรวรรณ สรบุญทอง. (2563). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและทักษะการร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ 3 ร่วมกับการใช้คำถามพัฒนาการคิด* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาดุษฎีบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทรงภพ ขุนมธุรส, สุณารี ฝิปากเพราะ, พระมหาโยธิน ไกรสร, และ พระปลัดสถาพร ปุ่มเป้า. (2563). การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยระดับบัณฑิตศึกษา. *วารสารครุพิบูล*, 7(2), 295-308.
- ทิตนา แคมมณี. (2560). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 26). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรภัทร คำกิ่ง, ธัญญา สังขพันธานนท์, และ ณรงค์กร รอดทรัพย์. (2563). สถานภาพการวิจัยเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการใช้ภาษาไทย. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 16(1), 71-91.
- ภาสกร เกิดอ่อน, ระวีวรรณ อินทรประพันธ์, ฟองจันทร์ สุขยิ่ง, กัลยา สหชาติโกสัย, ศานติภักดีคำ, และ พอพล สุกใส. (2554). *คู่มือครู ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม ม.4: ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4* (พิมพ์ครั้งที่ 6). อักษรเจริญทัศน์.
- มนสิข สิทธิสมบุญ. (2550). *ระเบียบวิธีวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 8). มหาวิทยาลัยนเรศวร, คณะศึกษาศาสตร์.
- โยธิน ไกรสร, พระอนันต์ ครุฑโปร่ง, และ กาญจนา วิชญาปกรณ์. (2566). สถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทยในช่วงปี พ.ศ. 2535 ถึง พ.ศ. 2544. ใน พระมหาบุญเลิศ อินทปญโญ (บรรณาธิการ), *รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการงานประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 5* (น. 233-248). วิทยาลัยสงฆ์พุทธปัญญาศรีทวารวดี. <https://rk.mcu.ac.th/>
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

- วัชรพล วิบูลยศริน. (2557). *นวัตกรรมและสื่อการเรียนการสอนภาษาไทย*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม. (2566). *รายชื่อสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ประเภทรัฐและเอกชน*. https://info.mhesi.go.th/stat_aca_uni.php
- สุชาติ ปิติพร. (2558). *การพัฒนาการคิดวิเคราะห์ในวิชาภาษาไทย (สาระที่ 5 วรรณคดีวรรณกรรม) โดยใช้กระบวนการกลุ่ม* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อรรถสิทธิ์ บัวพันธ์. (2564). *การใช้เทคนิคการคิดเป็นภาพเพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่องกาพย์ห่อโคลงประพาสธารทองแดง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยรังสิต.
- อรุโณทัย อินทนิล, ภัคพล คำหน้อย, และ กาญจนา วิชญาปกรณ์. (2565). *สถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ช่วงปี พ.ศ. 2555-2564*. *วารสารครูพิบูล*, 9(2), 337-354.
- ไอรดา ภูเทศ. (2564). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณกรรมไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการใช้สมุดภาพการ์ตูน* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ThaiPublica. (2018). *การศึกษาไทย 4.0 (ตอน 2): เปิดหลักสูตรมหาวิทยาลัยไทย – 9,333 หลักสูตรสอนอะไร? จบจากไหน?* ThaiPublica. <https://thaipublica.org/2018/09/thai-education-02/>